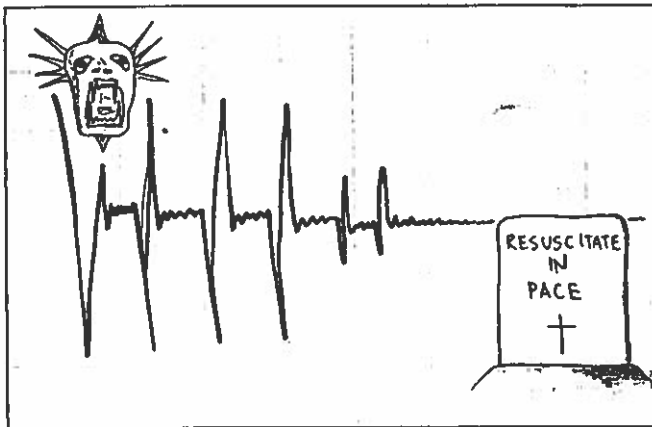

Úplně první

Lušťeniny

Poslední zpráva o činnosti Vetřelce ...

Strana první

Vetřelec je mrtev, ať žijou Luštěniny !!

(A všechny jiné věci, které hýbou naší zažívací a nervovou soustavou)

Čočka

Hrách

Tak to jsme my,
redakce

Ondřej Semerák

Nejsem vůbec pesimista, jen někdy vidím věci příliš realisticky a mám rád ironii. Nemám rád programování, baroko a lidi píšící pod pseudonymem. V poslední době si ničím nervy a zdraví v blízkosti Oken, a výsledky jsou pak patrné...

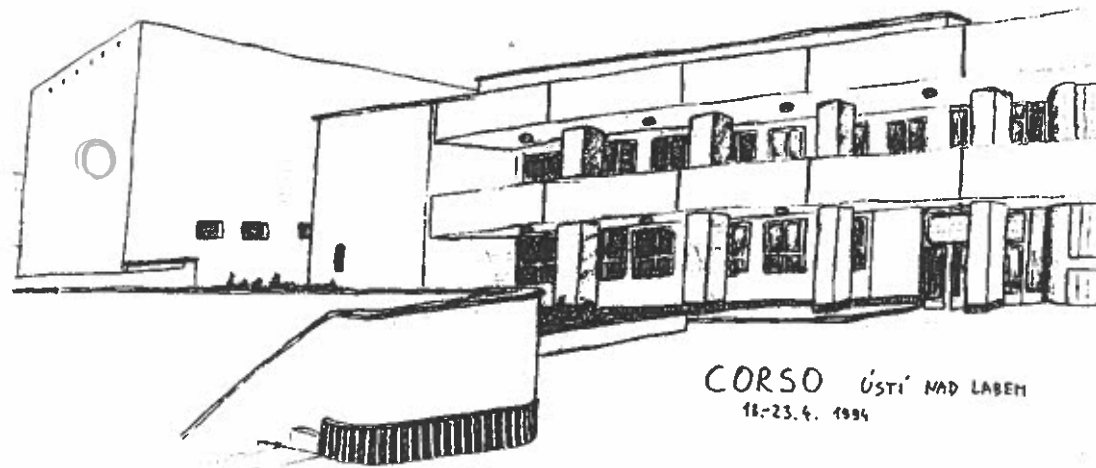
Název tohoto "plátku" vznikl čirou náhodou v Ústí nad Labem, to když jsme s kolegou vymýšleli co nejnemožnější název. Později se k tomu přidal i vcelku logický slogan, a Luštěniny byly na světě. Jínak doufám, že se vám Luštěniny zalíbí, i když by to mělo být něco jináčího než starý známý Vetřelec.

Lukáš Pavlík

Člověk. Jsem prostě člověk. Někteří lidé tvrdí, že se narodili, ale já si na své narození nějak nevzpomínám. Možnost svého narození připouštím, to ano, ale - no, nechme toho. Z prosté člověčí nenormálnosti rád říkám lidem do očí pravdu o tom, co si o nich myslím. Chcete-li si poslechnout cosi o mně, pak se zaposlouchejte do nastalého ticha. A to jsem já. Snad proto ticho, či pro tu první možnost jsem tady v záhonu Luštěnin. Pozn.: právě jsme zasedli.

Ondřej Semerák

Druhý divadelní festival DIF SOUŠ

CORSO ÚSTÍ NAD LABEM
18.-23. 4. 1994

Druhý divadelní festival v Ústí nad Labem probíhal ve dnech 18. - 23. dubna. Zúčastnilo se ho 22 souborů, které dohromady předvedly 32 her. To je přesně o 8 souborů a 12 her více než v předchozím, prvním ročníku. Hlavním organizátorem festivalu bylo opět soukromé gymnázium SCHOLA LUDUS Ústí nad Labem.

Náš soubor dorazil do Ústí vlakem, v neděli 17. dubna. Po našem výstupu z vlaku začalo pršet, a tak jsme se v dešti vydali za našimi průvodci, obtěžkáni zavazadly a rekvizitami.

Všechny hostující soubory byly ubytovány v "komfortních" ubytovnách, roztroušených po městě a okolí, některé přímo v budově školy SCHOLA LUDUS.

Na první ubytovně zjistili, že o nás nemají žádné záznamy a vyhnali nás zpět do

deště. Po nalezení náhradního ubytování jsme se konečně vyložili, abychom mohli dorazit včas na zahájení festivalu. Na ubytovně zůstali Dušan a Lukáš.

Všechna soutěžní představení se hrála v Corsu (betonový komplex, zahrnující tři divadelní sály a jídelnu). Zahájení proběhlo v neděli 17. dubna v prostorách domu kultury.

Kvůli problémům s ubytováním jsme nestihli včas dorazit na zahájení festivalu, takže po našem příchodu byl již v sále klid a čekalo se na vystoupení jedné taneční skupiny. Poté následovala diskotéka, která trvala dlouho do noci. V půl jedenácté se náš soubor vydal zpět na ubytovnu. Tím pro nás skončil první den v Ústí nad Labem.

Seznam škol a jimi představených her

Soukromé gymnázium ALTIS Praha - Vyšetřování ziráty třídní knihy	Soukromé dívčí lyceum Velké Hoštice - Obrázky z dějin
Gymnázium Fr. Křížáka Plzeň - Divadlo poesie - Motýli - Něco z Kámásutry aneb jak na to - Opilcovo dítě	Junior College Laros Ostrava - V sadu idejí
PORG Praha - Paměti Vituse Multiplexe - Posledních pět minut pana Trubky	Bohemia Regia Praha - Dům na zbourání
Soukromá podnikatelská škola Kladno - 8 a 1/2 Gastona	Gymnázium Jana Palacha Praha - Klyka
Soukromá střední škola J.A. Komenského Praha - Ženitha - Jak vidím svět	České reálné gymnázium České Budějovice - Dobré rady
Střední umělecká škola Frýdlant - Žákovská poesie - Barvy	Soukromé gymnázium Havířov - Černé světlo - Oksfort - Vra - hle
Státní gymnázium "Jateční" Ústí nad Labem - Kadiš za Naomi Ginsbergovou	Soukromá mistrovská škola uměleckého designu Praha - Veselé halucinace
Gymnázium J. Seiferta Praha - Břetislav a Jitka - Magdalena	Moravské gymnázium Olomouc - O ttech sestrách
Gymnázium Schola ludus Ústí nad Labem - Teda Petře jako sorry - Dobyti severního pólu	Rodiná škola Olomouc - Proč se lidé nemají rádi - Den v rodině
Podještědské gymnázium Liberec - Stopa - Zrcadlo	Biskupské gymnázium České Budějovice - Velikonoční příběh - Tři bibilické příběhy
	Gymnázium "Pod Vyšehradem" Praha - Tři sestry a jeden prsten

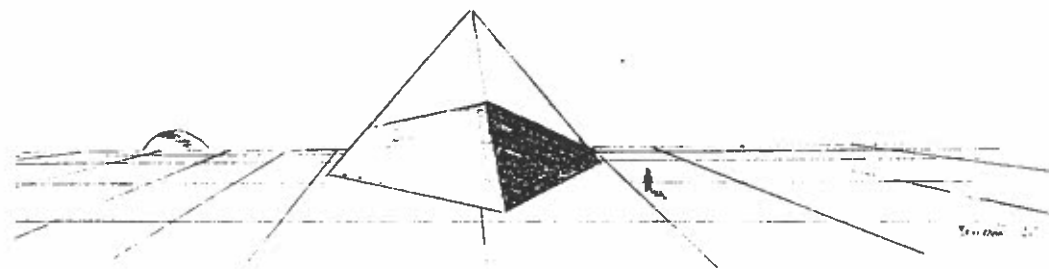
Lukáš Pavlík

Dav

Dav,
dav lidu,
dav lidu váhavě vykročí,
nepatrným krůčkem vpřed,
někdo si zapláče,
někdo se zasměje,
a kapky krve
na silnici,
z dětských dlaní,
stereotypem životů,
vrací se stále
s každým vykročením
stále a stále zpět
ironickým úšklebkem
prochází láska manželská
dav,
dav lidu,
dav lidu váhavě
nepatrným krůčkem vpřed
zašlape svou existenci
do podlahy prázdna.....

Houpací koně

Houpací koně
v cvalu,
podivný výraz
jejich skleněných očí
a hudba zní,
a spí,
tvé unavené oči,
bezdeché chorály
jidského davu
a bezčasí krve
za střelby do lidí
a spí,
tvé unavené oči,
překryty sametem řas,
a oblaka nočního nebe
překrývají měsíc,
nekryjí uprchlíky,
nekryjí vrahy,
jen salva zaduní
na kapkách krve
úsměv se zaskvěje
pro jiné bolesti
zlomená stébla
prstů lidských dlaní,
potichu řeknou
jsou
jsme
houpací koně
v cvalu
na útěku.....

Ondřej Semerák

Chodba

Chodba.

Chodba. Bílé stěny, a po stranách dvě řady dveří. Napravo a nalevo, na dveřích čista. Ze stropu visí bílé kouličky osvětlení, v neplastickém šeru chodby připomínající spíše hodiny, které jsou k vám obráceny vždy ciferníkem zády. Schody, další chodba, další řady dveří a další schody. Prosklené dveře. Za nimi opět schody a za nimi nějaká chodba.

Zpět, takhle by to dál nešlo...

Vrátnice ve které sedí člověk. Asi něco chce. Je to poznat z výrazu v jeho očích, ale nic neříká. Možná chce klíče. Anebo také ne, protože nic neříká. Nic nedostane. Dveře vedoucí ven a opět schody. Záván podivné vůně. Dostávám chuť na smažené brambory. Je cítit vůni brambor nebo spáleného tuku, na kterém se smažily. Další vůně dostává konkrétnější podobu - mýdlo. Za chvíli přichází okurkový salát a zubní pasta. Připadám si jako v kuchyni, ale brzy mě napadá, že takovýhle kuchař by potřeboval nejspíše psychiatrické vyšetření. Z kanálů stoupá pára. Také má svou specifickou vůni.

Přecházím několikery koleje. Podivná perspektiva dvou kovových přímek se ztrácí v mize.

Přechod. Asi pro chodce. Auta zrovna mají červenou, chodci také. Po chvíli blikne zelená autům, chodcům pochopitelně ne. Automobily defilují přede mnou a jejich obrysy mizí v mize. Po chvíli blikne červená. Jenom autům, chodci jí mají stále, pochopitelně. Mačkám zelené tlačítko na sloupku, chce to trpělivost. Po deseti minutách čekání jsem se konečně rozhodl přejít na druhou stranu. Na červenou, samozřejmě.

Bliží se rudě zbarvený autobus. Já, to je harmonika, takový doma nemáme... Umístí se na točně a rozhlížím se kolem. Zamklé obličejové spolucestujících mě něčím přitahují. Podivné ticho přerušuje pouze hluk motoru a vrzání kloubu. Bliží se Ústecká "fúgnerka" a je čas na přestup. Nastupuji do trolejbusu č. 56 a uvnitř se mi naskytne stejný obraz. Ticho. Vůz míjí řady panelových krabic, které vypínají údolí řeky na obou stranách. Kontrast zelené a šedi, skal a betonových plošin již nepůsobí morbidně. Vždyť i tohle má svou skrytou krásu. V dále se rýsuje budova Corsa, trolejbus přibírá. Vyskakují ven plný elánu a dobré náladu. Buď zdrav, festivale!

(Ústí nad Labem, 22. dubna, ubytovna nedaleko SeTuZy)

Ondřej Semerák
Lukáš Pavlík

Průzkum

Ve středu 20. dubna jsme se na Ústeckém autobusovém nádraží ptali kolemjdoucích na to, zdali vědí, že se v Ústí n/L pořádá již druhý ročník divadelního festivalu soukromých škol.

Odpovědi byly přibližně takové...

Vím.

- Slyšel jste o něm něco konkrétnějšího, třeba kde se to všechno odehrává?

Ondřej Semerák

Ad Bob Čurkin

Prý "hra byla taková šedivá, moc lidí neupoutala". To byl doslovný citát. Jaká hra potom zaujata? Možná že Veselé halucinace nebo jiné "dílo". Dokáží pochopit, že někdo může být unavený a přepracovaný. Proč ale svou momentální neschopností poškozuje a

Strana šestá

DIV^WDELNÍ FESTIV^WL SOUKROMÝCH ŠKOL
ÚSTÍ N^WD L^WBEM 17. - 23. 4. 1994

Div^W DLO^W

FESTIV^WLOV^W POROT^W W^W POŘ^WD^WTEL FESTIV^WLU
GYMN^WZIUM SCHOL^W LUDUS
UDĚLUJÍ

GENA za Autorský text A
jeho přesvědčivou interpretaci
Podještědskému g. Liberec "Zrcadlo"

V ÚSTÍ N^WD L^WBEM.

GSL

POROT^W

Navzdory vši nepříznivé kritice ze strany tisku získala hra "Zrcadlo" významné ocenění za nejlepší autorský text a jeho přesvědčivou interpretaci. Děkuji proto Lukáši Pavlíkovi za to, jak to napsal a co tím myslel, a Markétě, že vůbec byla ochotná v té hře vystupovat. Dále děkuji Daniele Rajdové (kdová, kde je její konec) za to, jak byla ochotna se s námi dířit, a paní profesorce Šiftové za dobré a hodnotné rady. Poslední poděkování patří panu Havlíkovi z Experimentálního studia, za co, to je snad pochopitelné.

Ondřej Semerák

Strana sedmá

Jaký byl vlastně festival ?

Jaký vlastně byl druhý ročník DIF SOUŠe ? To se ani dnes neopovažuji říct. Určitě byl lepší než ten předchozí, a určitě přinesl více poznání a zážitků než jeho mladší bratr. Na otázku, nakolik byl kvalitnější a kolik toho přinesl nového pro studentskou divadelní tvorbu, se jen těžko bude hledat odpověď. Viděli jsme mnoho lepších představení než vloni, ale viděli jsme také hodně těch horších. Mnohá z dobrých představení klidně mohla uniknout pozornosti našeho přepínáče vědomí a ztratit se v patlanici úplných škvárů.

Organizačně byl letošní festival lepší než ten loňský. Díky konání téměř všech akcí v jednom místě se předešlo různému pojiždění po městě ve stylu ubytovna - jídelna - divadlo - přednáškový sál - jídelna - divadlo - divadlo2 - jídelna - Činoherní studio - ubytovna, kde znak "°" je roven vzdálenosti 2 - 5 kilometrů. Corso i přes svůj nevábný vzhled totiž nabízí všechny předchozí alternativy (kromě ubytoven) v

jednom místě.

Co se mi ale nelíbilo, bylo zakončení. Kromě toho, že organizátoři přecenili možnosti Národního domu, nechali ještě všech minimálně 400 lidí čekat půl hodiny v přepínáči sálu. To ani nemluví o podivném ukončení pořadu a následujícím rockovém koncertu. Rockový koncert - kdykoliv jindy bych si ho rád poslechl, ale končit s ním divadelní festival ? To mi připadá jako mímé nevhodné řešení.

Na závěr už jen citát...

Chybami se člověk učí

- ale každé učení má své meze.

A já se musím přiznat, že takový způsob učení se mi velmi líbí, a že příští rok pojedu do Ústí ať se stane cokoliv, už teď se na to těším. Protože taková atmosféra, jaká byla na letošním divadelním festivalu, se prostě nedá popsat. To se musí zažít.

Všem divadelníkům zdar !

Rozhovor s paní profesorkou Jaroslavou Šiftovou (naší vrchní dozorkou na DIF SOUŠi)

v Liberci 26.4. se ptá Ondřej Semerák

Jak se vám líbil divadelní festival ?

Divadelní festival se mi líbil v organizačním zajištění, které se mi zdálo o několik kroků dál než bylo loni. Na druhé straně se mi zdálo, že úroveň divadelních představení jednotlivých souborů byla nižší než loni. Bylo tam podle mého názoru několik špičkových představení, ale více bylo těch představení, které bych vůbec na jeviště nepustila.

Co by jste řekla na vztahy a spolupráci mezi studenty a profesory ze SCHOLY LUDUS ?

Spolupráci mohu jen těžko posoudit, ale způsob práce a způsob komunikace mezi profesory a studenty je přinejmenším velmi osobitý. (smích) Nemohu to posuzovat do důsledků, ale domnívám se, že volnost, která je na SCHOLE LUDUS už je snad ještě za hranicemi anarchie. (smích) A nemám pocit, že úroveň gymnázia se určuje podle toho, kolik kdo vypije a kdo unese

mimoškolních aktivit. No a co se týče té organizace, na festivalu se mi právě líbil tandem studenti - profesori a vůbec celý organizační štáb. Ale těch studentů, kteří jsou ochotni něco dělat, je podle mě hrozně málo.

Ale mě stále připadá, že jich tam je víc než třeba tady.

Myslím, že kdyby přišlo k tomu organizovat podobnou akci, tak by se těch dobrovolníků našlo víc, a že i přístup váš k takovýmhle akcím by byl přinejmenším stejně dobrý.

Je to také asi umocněné tím, že zde máme pouze pět tříd s velkými věkovými rozdíly...

Ona ta jejich volnost u nás taky nastane, ale v podstatě jediná třída věkově odpovídající jim jste vy (Kvinta). Takže to určitě také přijde.

Děkuji

Strana osmá

Lukáš Pavlík

Počkejte, chvíli

Tak přeci
počkejte chvíli,
spatřil jsem,
tu holčičku,
přibitou na kříži,
tichý prach
zašeptal hvězdám
poslední vzdech
a údery kroků
dalších vojsk
jež odcházely
od míst bolesti
když v tepnách holčičky
protékal strach,
pětileté dlaně
drcené hřeby
krev kanoucí
na hroby bez křížů
výkřik poslední
a jednota stejnokrojů
zví temně rudou barvou,
do prázdna očních důlků,
kudy odešel život
v kradly se otázky
o svědomí
o slovech
o činech
poslední výkřik
posledních vteřin
dozněl pláč
jen slzy
děkují gravitační síle
za to tiché skanutí
po lících
do prachu
našich svědomí
tak přeci
počkejte chvíli.....

Martin Kriegler

Budoucí věk - historie bez konce ?

Kam to spějeme, když člověk člověka posuzuje podle toho, jak je obléčen, kolik má kreditních karet nebo jaký světový rekord vytvořil? Ale o to, co člověk má v sobě - ve svém srdci, o jeho pravé Já, se nikdo nezajímá. Na co vlastně potřebujeme lásku, něhu a pochopení. To přece přijde samo, jen mít na cesty do zahraničí a velkou vilu.

Nedávno jsem viděl mladý pár, jak proti sobě mlčky sedí a drží se za ruce. Přistihl jsem, že jim zavídím, pochopil jsem, jakou cenu má láska pro život a pro naše sebevědomí, a chtělo se mi plakat. Vždyť každý člověk má právo na lásku, na to, aby se mohl někomu svěřit nebo se s někým podělit o svoji radost, které je na světě tak málo. Proč se dnešní člověk bojí dávat najevo své city a hledá na druhém všechno jiné jen ne jeho samého?

Jen se předtvaňuje a obaluje se skořápkou lži a mylných představ. Příliš pozdě si většina lidí uvědomí, jakou obrovskou chybu dělají. Pak se snaží skořáčku rozbít a ukázat pravé JÁ, ale je příliš pozdě - ostatní se na něho vrhnou a donutí ho ještě silněji se obalit a zahájit ofenzívu. Proč? Protože oni sami jsou hluboko ve své skořápce a nepřipustí a nedovolí únik sobě ani nikomu jinému.

Historie bez konce. Budoucí věk. Lidské kreatury bloudící po naší planetě. Zánik posledního náznaku lásky a přátelství. Kreatury hniající ve svých skořápkách bez šance na únik.

Co se takhle pokusit postavit se historii? Rozlomit své skořápky a začít nový věk plný radosti a štěstí! Dovolí vůbec někdo někomu, aby se o to alespoň pokusil? Dovolí mu vylézt s "nahým tělem" na světlo boží a dát tím ostatním poznání? Nebo prožijeme zbytek života vylézáním a znovu se skrýváním před lidmi - zosobněním nepřátelství, nepochopení a lhostejnosti?

Strana devátá

TADY SI MŮŽETE KLIDNĚ KRESLIT

MÍSTO JE TU DOST...

PRO VŠECHNY !

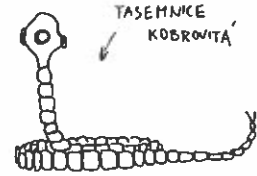
Ondřej Semerák

Písemka z biologie : chybí téměř polovina třídy. Není to poprvé, a asi to není ani naposled, v průměru chybí na testy z biologie 5 - 9 lidí. Příčiny ? Návštěva lékaře, náhlá nevolnost, divadlo, rodinné důvody. Někdy mě napadá, zda to není způsobeno složením současného učiva, ale existuje zde známá skutečnost, že studenti si učivo neurčují (většinou). Pravda je, že v hodinách biologie poslední dobou na tabuli poskakují Mesozoa a Mixozoa, nezmaří a tasemnice a jiné roztomilé potvůrky, i mě občas ve spánku přepadá Trychomona vaginalis. Již padl návrh, abychom se učili o něčem, co někdy v životě také uvidíme. Pan profesor se totiž občas rozplývá radostí, když nám vykládá o tvorech, kteří dorůstají do značné velikosti, někdy až 0,01 mm. Potom následují různé, zřejmě nechápající dotazy typu : "A už to někdo potkal ?" a jiné. Pan profesor Jiří Jansa se k problému vyjádřil následovně. Velice ho mrzí, že toho v hodinách stihneme tak málo, za což

Biologie

můžou většinou všetečné dotazy a školní akce. Potom dochází k časovému stresům, není čas na písemky, následkem čehož je v

písemkách příliš mnoho látky najednou, a okruh otázek je příliš rozptýlený. Dále pan profesor vyjádřil lítost nad nízkým stupněm našeho vědění, díky kterému je nucen s námi probírat učivo z šesté třídy.

Pan profesor by byl též šťasten, kdyby se našel nějaký ochotný pomocník, který by mohl do počítače opsat celý systém taxonomie včetně zástupců jednotlivých druhů. Zájemci necht' se hlásit ve sborovně.

Plán učiva : Taxonomie až do konce roku (když to nestihneme [jako že to nestihneme], nic se neděje), v sextě se bude brát člověk, genetika a obecná biologie.

Ve středu 27.4. proběhl turnaj v kuželkách v kuželně na libereckém stadionu. Zúčastnilo se ho 10 studentů kvinty + profesori Karel Náčovský a Stanislav Cvrček. Luštěniny byly samozřejmě přítom, a proto Vám dnes přináší tuto reportáž.

Vše začalo docela nenápadně...

Kuželky

Na začátku hodiny matiky začal pan profesor Cvrček kreslit místo obvyklých koleček a trojúhelníků jakousi podivnou konstrukci, kterou sám poté nazval dojezdovou dráhou. V domněni, že se jedná o plán nového libereckého letiště jsme napjatě sledovali rodící se projekt. Po dokreslení všech detailů nás začal seznamovat s rozměry koulí a kuželek, poučil nás, které koule používat máme a které nemáme, a sdělil nám spoustu zajímavých věcí o sportu zvaném "koulení do kuželek", krátce kuželky. Po vyčerpání všech dobrých rad a důležitých detailů padlo konečné rozhodnutí : dnes, ve 14.45 v kuželně.

Sešli jsme se všichni téměř včas a turnaj mohl začít. Problém byl snad jen v jedné věci; málokdo si uvědomoval důležitost tohoto klání a podle toho také dopadaly výsledky. Odrazy od stěn dráhy (tzv. buzery) byly ze začátku poměrně časté, později se situace

zlepšila, prostě to chce cvik. Takový pan profesor Cvrček házel skoro jako profesionální kulař, alespoň to tak vypadalo. Občas si také

... PŘI STŘELBĚ NA DEVĚT NEPOHYBLIVÝCH CÍLŮ...

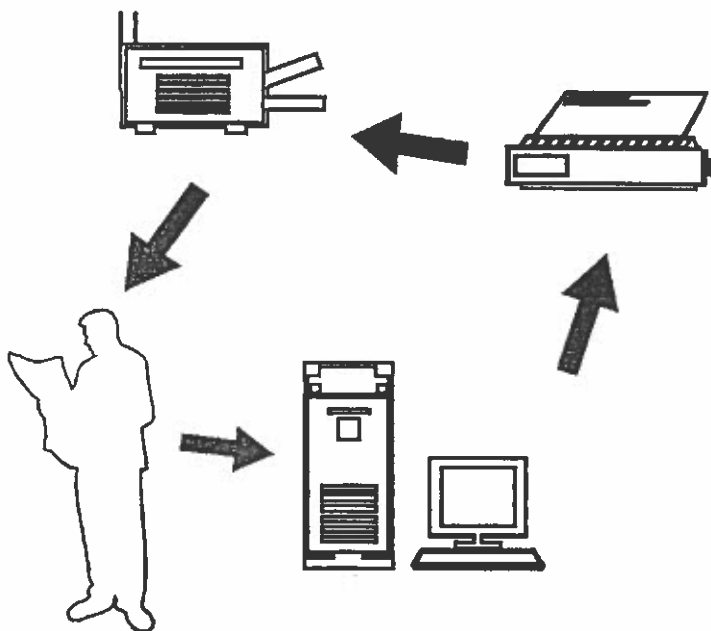

někdo (mne nevyjímaje) spletl házeči styl natolik, že téměř tříkilové (2.8kg) koule poskakovaly po ploše stylem tenisového míčku. Nebyta nouze ani o veselé okamžiky, to když se před Radimovou pečlivě vrženou koulí zvedlo zničehonic všech devět kuželek a zmizelo za oponou.

Jinak vše dopadlo vcelku dobře, správce kuželny naše klání přečkal ve zdraví, výsledky jste si mohli prohlédnout na velké nástěnce.

Koloběh

Na počátku byl člověk...

Zapojte se do našeho výrobně - spotřebního cyklu !

Luštěniny - časopis závislý pouze na činnosti redakce, jinak naprosto volná orientace, číslo první, vydáno 10. května 1994 po Kristu, 1356 po dobytí Mekky, 0 A.D. Redakce ve složení Ondřej Semerák a Lukáš Pavlík je připravena na všechno, včetně pozitivní kritiky. Orientační adresa : Podještědské gymnázium, Sokolovská 328, PO BOX 247, Liberec 13, 460 13
